Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 16 Νοεμβρίου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 51*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΫ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. *(Συνέχεια).*

— Ὁ κύριος Καλιόστρος! ἀνεφώνησεν ὁ Μπόμπης μόλις τὸν εἶδε.

Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἦτο ἄγνωστον εἰς τὸν φυλακισμένον τοῦ Μαύρου Πύργου.

Πρὶν φυλακισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του, εἶχεν ἀκούσῃ πολλάκις νὰ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ μάγου εἰς τὴν αὐλήν. Δὲν τὸν εἶχεν ὅμως εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, διότι δὲν ἐπίστευε εἰς τὴν μαγείαν. Καὶ μὲ κάποιαν ψυχρότητα ἠρώτησε:

— Εἰς τί ὀφείλομεν τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας, κύριε;

Ὁ Μάγος ἤλπιζε νὰ εὕρῃ τὸν Μπόμπην μόνον.

Μία συνομιλία, τὴν ὁποίαν ἤκουσαν οἱ ἀναγνῶσταί μας εἰς προηγούμενον κεφάλαιον, τοῖς ἀπεκάλυψε τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐπιτηδείου αὐτοῦ ἐκμεταλλευτοῦ τῆς ἀνθρωπίνης εὐπιστίας. Καὶ θὰ ἐνθυμοῦνται ὅτι, ἀφοῦ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν μικρὸν τζόκεϋ τὸ μυστικὸν τοῦ Μαύρου Πύργου, τὸν συνεβούλευσε νὰ ἐπιχειρήσῃ μὲ τοὺς φίλους του τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πλουσίου φυλακισμένου.

Καὶ ἡ ἐπιχείρησις ἐπέτυχε.

Χάρις εἰς τὰ μέσα ποῦ διέθετεν, ἴσως ἀπὸ πελάτας τοῦ *Γνησίου Βουργουνδικοῦ*, ἴσως ἀπὸ τοὺς ἰδίους Γκαγιαρντὼ καὶ Πορτμπέφ, ὁ Καλιόστρος εἶχε μάθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ θησαυροῦ καὶ τὴν νέαν εὐτυχίαν τοῦ Μπόμπη.

Καὶ ἤρχετο ἁπλούστατα νὰ ζητήσῃ τὸ μερίδιόν του.

Ἐγνώριζε τὴν γοητείαν, τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ παιδίου, κ' ἐσχεδίαζε νὰ τὴν μεταχειρισθῇ, εἴτε διὰ νὰ ἀποσπάσῃ κανὲν γενναῖον χρηματικὸν ποσόν, εἴτε διὰ νὰ λάβῃ μερικὰς πληροφορίας ποῦ τοῦ ἐχρειάζοντο. Ἡ παρουσία τοῦ τυφλοῦ γέροντος ἐδυσχέραινε κάπως αὐτὰ τὰ σχέδια. Ὁ Μάγος ὅμως δὲν τὰ ἔχανε τόσον εὔκολα καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ τυφλοῦ, ἀπεκρίθη ἀταράχως:

— Κύριε κόμη, μ' ἐρωτᾶτε τί ζητῶ εἰς τὸ σπίτι σας; Ἔρχομαι ἁπλούστατα νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὴν εὐτυχῆ σας ἀπελευθέρωσιν καὶ νὰ λάβω τὰς εὐχαριστίας σας, διότι εἰς ἐμὲ προπάντων τὴν χρεωστεῖτε.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐξέπληξε πολὺ τὸν κ. Μουσύ.

— Σὲ σᾶς; εἶπεν· ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι τὴν χρεωστῶ προπάντων εἰς τὸ καλὸ αὐτὸ παιδὶ ποῦ βλέπετε πλησίον μου.

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ γέρων ἔδειχνε τὸν Μπόμπην, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ βλέμματος τοῦ μάγου, ὁ ὁποῖος τὸν ἠτένιζε διαρκῶς.

— Ἀφοῦ τὸ παιδὶ αὐτό, ὑπέλαβεν αὐστηρῶς ὁ Καλιόστρος, παρέλειψε νὰ σᾶς πῇ ποῖος τὸν συνεβούλευσε νὰ ἔλθῃ πρὸς βοήθειάν σας μὲ τοὺς πελάτας τοῦ *Γνησίου Βουργουνδικοῦ*, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς καταστήσω ἐνήμερον τῆς μικρᾶς αὐτῆς λεπτομερείας.

«Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῇτε!» (Σελ. 406, στ. β')

Καὶ ἀφοῦ ἤκουσε τὴν διήγησιν τοῦ Καλιόστρου, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν, ὁ κόμης ἠρώτησε μὲ μειδίαμα ἐλαφρῶς εἰρωνικόν:

— Εἰμπορῶ τώρα νὰ μάθω, τί συμφέρον εἴχατε, κύριε, ἀφοῦ οὔτε κἂν μ' ἐγνωρίζατε, νὰ ἐπιθυμῆτε τόσον πολὺ τὴν ἀπελευθέρωσίν μου;

— Ἔπρεπε νὰ συντελεσθοῦν, ἀπεκρίθη ὁ ἀγύρτης ἀδιστάκτως, τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐφανέρωναν τὰ θεῖα πνεύματα!

Ὁ κόμης Μουσὺ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε καθαρά:

— Ἀφίστε τα, κύριε. Δὲν πιστεύω οὔτε εἰς τὰ πνεύματα οὔτε εἰς τὴν μαγείαν σας. Ἐὰν εἴχατε ἀγαθὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ παιδίου αὐτοῦ, τόσο τὸ καλλίτερον. Προτιμῶ ὅμως νὰ ἀποδίδω τὴν σωτηρίαν μου εἰς αὐτὸ μόνον, εἰς τὸ θάρρος του, εἰς τὴν εὐφυΐαν του καὶ εἰς τὴν χρηστότητά του.

Καὶ ὁ γέρων ἐσηκώθη, διὰ νὰ δείξῃ μὲ τὸ κίνημα τοῦτο εἰς τὸν ἐπισκέπτην, ὅτι ἡ συνομιλία των ἐτελείωσε.

Ἀλλ' ὁ Καλιόστρος δὲν τὸ ἐννοοῦσεν ἔτσι.

«Καὶ ὅμως εἶχες ὁρκισθῆς νὰ δώσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα...» (Σελ. 406, στ. α')

— Χά! χά! ἐκάγχασεν ἀναιδῶς· ὥστε ὁ κύριος κόμης δὲν πιστεύει εἰς τὴν ἐπιστήμην μου; Λοιπόν, ἄς τὴν δοκιμάσῃ ἀμέσως! Εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸν πείσω.

— Μὲ τί τρόπον; ἠρώτησεν ὁ κόμης, τοῦ ὁποίου ἐκινήθη ἡ περιέργεια ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν, χωρὶς νὰ θέλῃ.

— Ἰδού, ἀπεκρίθη ὁ Καλιόστρος. Θὰ ἐξασκήσω πρὸ τῶν ὀμμάτων σας τὴν μαγικήν μου δύναμιν καὶ θὰ τὴν μεταχειρισθῶ διὰ νὰ ἐνθυμίσω εἰς τὸν μικρόν, ποῦ τὸν ἐκάματε πλούσιον, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀποστολή, τὴν ὁποίαν τὸ πεπρωμένον του τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἐξ αἰτίας σας τώρα λησμονεῖ.

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ μάγος ἐπροχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ μεγάλον γραφεῖον, εἰς τὸ συρτάρι τοῦ ὁποίου ἦτο κλεισμένος ὁ θησαυρὸς τοῦ χρυσοῦ πλαισίου.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ, συγκεκινημένος, δὲν ἠμπορεῦσε νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ὁ μάγος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἐπίπλον ἐκεῖνο, λέγων μὲ πεποίθησιν:

— Ἐκεῖ μέσα... εἰς τὸ τρίτον συρτάρι... βλέπω χρήματα... χρήματα πολλά.

— Ἀλήθεια! διέκοψεν ὁ γέρων. Ἔπειτα;

— Ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Καλιόστρος, βλέπω ἀκόμη, εἰς τὸ βάθος τοῦ συρταριοῦ... ξεχασμένον... παραπεταμένον .. ἕνα γράμμα μὲ σφραγῖδα κυανῆν... Ἡ σφραγὶς εἶνε οἰκόσημον, ποῦ παριστᾷ οὐρανὸν σπαρμένον μὲ χρυσᾶ σφαιρίδια.

— Τὸ οἰκόσημον τοῦ Λωζέν! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ τυφλός.

Τώρα ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ὁ Μπόμπης.

— Ἀλήθεια, εἶπε, τὸ θυμοῦμαι... Εἶνε τὸ γράμμα τοῦ κυρίου μου. Ὁρίστε!

Κ' ἐξεκλείδωσε τὸ συρτάρι.

Ὁ μάγος ἐπῆρε τὸν φάκελλον καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν Μπόμπην.

— Καὶ ὅμως, τῷ εἶπεν αὐστηρῶς, εἶχες ὁρκισθῆ νὰ δώσῃς αὐτὸ γράμμα πρὸς ἐκεῖνον ποῦ ἀπευθύνεται... Περιέχει σπουδαῖα μυστικά... Πῶς εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ συρτάρι;

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος ἠτοιμάζετο νὰ ἀποκριθῇ, νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ ἐξιστορήσῃ ὅλα τὰ περιστατικὰ ποῦ τὸν ἠμπόδισαν ὡς τώρα νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἀλλ' ὁ κόμης Μουσοῦ τὸν διέκοψεν ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις.

— Ἄφισε, Μπόμπη, τῷ εἶπε, θὰ μιλήσωμε γι' αὐτὰ ὕστερα. Ὅσον διὰ σᾶς, κύριε, ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς τὸν Καλιόστρον, ἀνακαλῶ ὅσα εἶπα πρὶν καὶ ἐκφράζω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὴν μαντικήν σας δύναμιν.

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μίαν δράκα χρυσῶν λουδοβικείων, τὴν ἔτεινε πρὸς τὸν ἀγύρτην μὲ χειρονομίαν ἀληθινοῦ εὐπατρίδου, καὶ τῷ εἶπε:

— Δὲν θὰ μοῦ ἀποποιηθῆτε τὸ μικρὸν τοῦτο ποσόν, τὸ ὁποῖον σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν καλήν σας ἐπέμβασιν εἰς τὰς ὑποθέσεις μου.

Ὁ Καλιόστρος εἶδεν ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ παίζων τὴν κωμῳδίαν του μὲ τὸν τόσον ὀξυδερκῆ αὐτὸν τυφλόν. Κ' ἐδέχθη τὰ χρυσᾶ νομίσματα ποῦ τοῦ προσέφεραν. Τὸ ποσὸν βέβαια ἦτο ἀσήμαντον ἀπέναντι ἐκείνου ποῦ ἤλπιζε νὰ ποσπάσῃ· ἀλλὰ τελοσπάντων ἦτο κάτι τί!

Μὲ μεγάλην ἀξιοπρέπειαν, ὁ ἀγύρτης ἀπεχαιρέτησε τὸν κόμητα καὶ τὸν Μπόμπην.

Εἰς τὸν διάδρομον, συνήντησε τὸν μικρὸν ὑπηρέτην τοῦ Μπόμπη, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο παραφυλάττων τὴν ἔξοδόν του.

— Λοιπόν, κύριε; τὸν ἠρώτησε χαμηλοφώνως· εἶσθε εὐχαριστημένος; ἡ πληροφορίες ποῦ σᾶς ἔδωσα, γιὰ τὸ γράμμα καὶ τὰ λοιπά, σᾶς ἐχρησίμευσαν;

«Κάθε στιγμὴν ἔψαυε μὲ τὸ πόδι του τὸν σάκκον...»

Ὁ Καλιόστρος ἔβγαλε γρήγορα ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν λουδοβίκειον, τὸ ἔχωσεν εἰς τὸ χέρι τοῦ ὑπηρέτου καὶ τῷ εἶπε σιγά:

— Ναί. Πάρε αὐτὸ πρὸς τὸ παρόν, κι' ἄλλη φορὰ βλέπομε!

Ἡ μικρὰ αὐτὴ σκηνὴ μᾶς ἐξηγεῖ ἀρκούντως, πῶς ὁ ἀγύρτης εἶχε *μαντεύσῃ* τὸ γράμμα μὲ τὴν κυανῆν σφραγῖδα, ποῦ εὑρίσκετο εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου...

Σφάλμα πρὸς ἐπανόρθωσιν.

Ὅταν ὁ Μπόμπης εὑρέθη πάλιν μόνος μὲ τὸν γέροντα φίλον του, τῷ διηγήθη λεπτομερῶς ὅλην τὴν ἱστορίαν ἐκείνου τοῦ γράμματος, ὡμολόγησεν εἰλικρινῶς τὴν ἀμέλειάν του κ' ἐπανέλαβε μάλιστα αὐτολέξει τὰ λόγια τοῦ δουκὸς Λωζέν:

«Αὐτὸς ὁ φάκελλος πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὸν ὑψηλότατον δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης. Περιέχει μυστικὰ τοῦ Κράτους... Τὰ χαρτιὰ αὐτὰ εἶνε πολύτιμα. Πρέπει νὰ τὰ κρύψῃς καὶ νὰ μὴ τὰ δώσῃς ποτὲ εἰς κανένα ἄλλον, παρὰ μόνον εἰς τὸν δοῦκα.»

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν αὐτὴ ἡ διήγησις, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ τυφλός.

— Παιδί μου, εἶπεν, δὲν θὰ σὲ ἐπιπλήξω, διότι ἀναγνωρίζεις μόνος σου πόσον κακὰ ἔκαμες νὰ μὴν ἐκπληρώσῃς ὡς τώρα τὴν ἱερὰν ὑπόσχεσιν ποῦ ἔδωσες εἰς τὸν πρώην κύριόν σου. Ἐξ ὅσων ἄλλως τε μοῦ διηγήθης, βλέπω ὅτι περιστατικὰ ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεώς σου σ' ἐμπόδισαν πολὺν καιρὸν νὰ φέρῃς αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς Λονδῖνον. Τώρα εἶνε ἀργά. Ἐπέρασαν δύο χρόνια, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ συνέβησαν τόσα πολλὰ καὶ σπουδαῖα, ὥστε, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε περιττὸν νὰ ζητήσῃς τὸν δοῦκα Φίλιππον τῆς Ὀρλεάνης. Πρέπει ὅμως νὰ ἐπιστρέψῃς τὸν πολύτιμον αὐτὸν φάκελλον, τὸν ἐπικίνδυνον, ὁ ὁποῖος εὐτυχῶς ἔμεινεν ἄθικτος, εἰς ἐκεῖνον ποῦ σοῦ τὸν ἐνεπιστεύθη, δηλαδὴ εἰς τὸν δοῦκα Λωζέν.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆτε, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης. Εἴσθε ὁ φίλος μου... ὁ εὐεργέτης μου... ὁ πατέρας μου.

Ὁ γέρων ηὐχαρίστησε διὰ θερμῆς χειραψίας τὸν εὐπειθῆ μικρὸν καὶ συνεζήτησε κατόπιν μαζί του τὰς λεπτομερείας τοῦ ταξειδίου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Ὁ κόμης Μουσοῦ ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ δοῦξ Λωζὲν εὑρίσκετο ὁλονὲν εἰς τὸ Λονδῖνον, ὅπου εἶχεν ὑπάγῃ μὲ κάποιαν ἀποστολὴν ἐκ μέρους τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, τοῦ κ. Ναρμπών.

Ἀπεφασίσθη λοιπόν, νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως αὔριον ὁ Μπόμπης διὰ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀγγλίας πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πρώην κυρίου του.

Τὸ ταξεῖδι δὲν θὰ ἦτο δύσκολον, ἀφοῦ θὰ ἔπαιρνε μαζί του κ' ἕνα σάκκον γεμᾶτον λουδοβίκεια..

Καὶ ὁ μικρὸς Ἄγγλος ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ εὐχαριστημένος, διότι θὰ ἐξεπλήρωνεν ἕνα καθῆκον καὶ συγχρόνως θὰ ἐπανέβλεπε τὴν ἀγαπητήν του πατρίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ο πλοῦτος ὑποχρεώνει!

Τὸ ταξεῖδι ποῦ ἔκαμνε τώρα ὁ Μπόμπης, δὲν ὡμοίαζε καθόλου μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχε κάμῃ ἄλλοτε, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ *Πέρτενερ* εἰς τὸ Λονδῖνον...

Ἀνέτως ἐξηπλωμένος εἰς τὴν ταξειδιωτικήν του ἅμαξαν, μὲ τὸν ὑπηρέτην του καθισμένον ἐμπρός, τὸ εὐτυχὲς παιδίον ἐσυλλογίζετο ὅσα τῷ συνέβησαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ἐπανέβλεπε τὸν ἑαυτόν του πτωχὸν καὶ δυστυχῆ, τότε ποῦ τὸν ἐλήστευεν ὁ Λωρὰν καὶ τὸν ἄφινε νὰ ποθάνῃ ἀπὸ πεῖναν ἐκεῖ, εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Βουλώνης,

ἀφοῦ δὲν εἶχεν ὀλίγας *πιστόλας*, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ναῦλόν του...

Ἐχαμογελοῦσε συλλογιζόμενος τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον κ. Παρμαντιὲ καὶ τὰ γεώμηλά του, τὰ ὁποῖα τὸν ἔσωσαν τότε ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

Κάθε σταθμὸς τοῦ ταξειδίου του τῷ ἐπανέφερε μίαν ἀνάμνησιν· κ' εὐλογοῦσε τὸν καλὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνταμείψῃ τόσον πλουσίως τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη τῷ ἐπέτρεψε νὰ τῷ προσφέρῃ.

Κάθε στιγμὴν ἔψαυε μὲ τὸ πόδι του τὸν μεγάλον δερματένιον σάκκον, ὁ ὁποῖος κατέκειτο εἰς τὸ βάθος τῆς ἁμάξης, περιέχων μέγα μέρος τοῦ θησαυροῦ, τοῦ ἀνευρεθέντος εἰς τὸν Μαῦρον Πύργον.

Ὁ κόμης Μουσοῦ εἶχε, τῳόντι, ἐπιμείνῃ νὰ παραλάβῃ ὁ Μπόμπης τὴν περιουσίαν του, διότι προέβλεπεν, ὅτι ἅπαξ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του, θὰ ἔμενεν ἐκεῖ ἕως νὰ ἡσυχάσουν τουλάχιστον τὰ πράγματα εἰς τὴν ἀνάστατον Γαλλίαν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΩΡΑ ΗΣΥΧΙΑ...

Ἀγαπητοί μου,

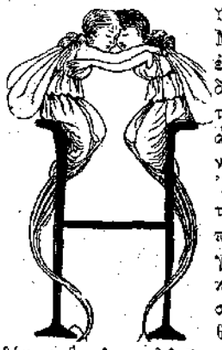

Ὑποδοχὴ τῆς Β' Μεραρχίας, τῆς ἐπικληθείσης Σιδηρᾶς, ὑπενθύμισε τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἀρχαίων Σαλαμινομάχων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ὁποία τόσους ἐνέπνευσε ποιητὰς καὶ ζωγράφους. Ἤτο κάτι ἀφαντάστως συγκινητικόν· καὶ θὰ ἐλέγαμεν προθύμως, ὅτι ἡ παρελθοῦσα Δευτέρα θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἀθηναίων ποῦ τὴν ἐχάρησαν — τί εὐτυχεῖς οἱ Ἀθηναῖοι! — ἐὰν δὲν ἐσυλλογιζόμεθα, ὅτι τὸ εἴπαμεν ἤδη διὰ πολλὰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ μεγάλου καὶ φοβεροῦ αὐτοῦ Ἔτους. Ἀλήθεια, πόσας ἀλησμονήτους ἑορτὰς εἴδαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ περσινοῦ Ὀκτωβρίου ποῦ μᾶς ἔφερε τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς πρώτης νίκης, ἕως προχθὲς ποῦ ἐπέστρεψαν ἐν σώματι οἱ γενναῖοι πολεμισταί, οἱ ἥρωες, οἱ νικηταί, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τῶν ἄλλων συμπολεμιστῶν καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Βασιλέως, ἐπεξέτειναν τὴν Ἑλλάδα, ὅπως εἶπε καὶ ὁ κ. Δήμαρχος εἰς τὴν ὡραίαν του προσφώνησιν, ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τῆς Ροδόπης!

Οἱ δύο πόλεμοι, διὰ τὰς Ἀθήνας, δὲν ἦσαν παρὰ μία ἀδιάκοπος σειρὰ ὁμοίων ἑορτῶν. Κάθε τόσον τὰς ἐξήγειρον κωδωνοκρουσίαι καὶ κανονιοβολισμοί. Ἐσημαιοστολίζοντο, ἐφωταγωγοῦντο κ' ἐζητωκραύγαζαν μ' ἐνθουσιώδη χαράν. Προχθὲς ἦτο ὁ τελευταῖος «πολεμικὸς» συναγερμός. Ἐπήραμεν πάλιν τὰς σημαίας μας καὶ τὰς δάφνας μας, ἐξεχύθημεν εἰς τοὺς δρόμους νὰ ἐπευφημήσωμεν τοὺς ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν πόλεμον συμπολίτας, — εἰς τὴν Β' Μεραρχίαν ἀνήκουν, ὡς γνωστόν, τὰ περισσότερα παιδιὰ τῶν Ἀθηνῶν, — καὶ τὸ βράδυ ἀνάψαμεν πρὸς τιμήν των τὰ «τόξα» τῶν δύο Πλατειῶν καὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Τώρα ἡσυχία. Ἐτελείωσαν ὅλα.

Ἐπὶ τοῦ μεγάλου δράματος, τὸ ὁποῖον εἶχε τόσον εὐτυχῆ δι' ἡμᾶς λύσιν, ἔπεσε πλέον ἡ αὐλαία. Ὑπεγράφη ἡ Εἰρήνη καὶ μὲ τὴν Τουρκίαν, διελύθη ἡ ἐπιστράτευσις, οἱ στρατιῶται ξαναγίνονται πολῖται καὶ ἀρχίζει ἡ συνήθης ζωή: Ἡ ζωὴ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ πολέμου.

Μὲ ὅλας τὰς ἀλησμονήτους ἑορτάς, ποῦ παρέχει ἡ δευτέρα αὐτὴ εἰς τοὺς νικητὰς — καὶ μάλιστα εἰς τοὺς φιλοθεάμονας κατοίκους τῆς πρωτευούσης, — ἡ πρώτη εἶνε πολὺ εὐτυχεστέρα. Ὅλοι λέγουν «τ' ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης»· κανεὶς ὅμως δὲν εἶπε ποτὲ «τ' ἀγαθὰ τοῦ πολέμου». Ὁ πόλεμος εἶνε πάντοτε κάτι φοβερόν, ἀπαίσιον, καὶ ἂν ἠμπορεῦσε νὰ λείψῃ, θὰ ἦτο πολὺ προτιμότερον... Ὁπωσδήποτε, ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ εἰρήνη μας θὰ εἶνε μακρὰ καὶ ὅτι διὰ πολὺν καιρὸν θὰ πολαύσωμεν τὰ γαθά της, — ἐργαζόμενοι, προοδεύοντες, μεγαλώνοντες, τελειοποιούμενοι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

[Δημοσιεύω κατωτέρω ὁλόκληρον τὴν προκήρυξιν τοῦ «Διαγωνισμοῦ τῶν Πολεμικῶν Ἀσμάτων», τὸν ὁποῖον κάμνει τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν. Μοῦ τὴν ἔστειλε τὸ Ἰδιαίτερον Γραφεῖον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, βεβαίως διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω. Εἰς τὸν κύκλον μας ὑπάρχουν ἀρκετοὶ καλοὶ ποιηταὶ καὶ ποιήτριαι, ποῦ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ συνθέσουν εὔμορφα ἕνα τραγοῦδι διὰ τοὺς στρατιώτας μας καὶ ἕνα ἄλλο διὰ τοὺς ναύτας μας. Πιθανὸν λοιπόν, τώρα ποῦ θὰ μάθουν ὅτι γίνεται τέτοιος Διαγωνισμός, καὶ τοὺς ὅρους του, νὰποφασίσουν νὰ λάβουν μέρος· καὶ κρίθόλου, μὰ καθόλου ἀπίθανον, νὰ πάρῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτούς — ἢ καρμία ἀπὸ αὐτάς, — κανὲν βραβεῖον. Φαντασθῆτε τότε τὸ καμάρι τῆς «Διαπλάσεως»!... — Σ. τ. Δ.]

Ἀπὸ τῆς παλαιοτάτης ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ Τυρταῖος ἐκεῖνος ἠκόντιζε τὰς ψυχὰς τῶν γενναίων τέκνων τῆς Σπάρτης διὰ τῶν πολεμικῶν του ποιημάτων, καὶ μέχρι τῶν ἀρματωλικῶν χρόνων, ὅτε ἡ νεοελληνικὴ Μοῦσα ἐξύμνει τοὺς ἀγῶνας τῶν ἀνδρείων καὶ παρώτρυνεν εἰς πᾶσαν ἐθελοθυσίαν, πάντοτε ἡ ἐπίδρασις τοῦ στρατιωτικοῦ ᾄσματος ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀγωνιζομένων ἐκρίθη μεγίστη καὶ εἰς τῶν πρώτων παραγόντων τῆς νίκης.

Ἀλλὰ τοῦ εὐγενοῦς τούτου ἐφοδίου ἐστερεῖτο κατὰ τοὺς λήξαντας νικηφόρους πολέμους ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος. Οὔτε ἐμβατήρια, οὔτε ἐπινίκια ἢ ἄλλα εὐάρμοστα ᾄσματα ἐγνώριζον οἱ γενναῖοι ἡμῶν μαχηταί, μολονότι κάλλιστα τοιαῦτα καὶ ἐγράφησαν καὶ ἐψάλλοντο ἄλλοτε. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιβάλλεται ταχεῖα ἡ θεραπεία τῆς ἐλλείψεως ταύτης, θαρρούντως ἀποτεινόμεθα εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, προκηρύσσοντες διαγωνισμὸν πρὸς ἐπίτευξιν πέντε πολεμικῶν ᾀσμάτων, ἤτοι·

Ἑνὸς θουρίου καὶ ἑνὸς ἐπινικίου διὰ τοὺς στρατιώτας.

Ἑνὸς θουρίου καὶ ἑνὸς ἐπινικίου διὰ τοὺς ναύτας.

Καὶ ἑνὸς ᾄσματος ἀναψυχῆς διὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως αὐτῶν.

Τὰ ᾄσματα ταῦτα δέον νὰ εἶνε γεγραμμένα εἰς γλῶσσαν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἁπλῆν καὶ ἄνευ τοπικῶν ἰδιωτισμῶν, νὰ μὴ ὑπερβαίνει δὲ ἕκαστον τὰς τέσσαρας τετραστίχους στροφάς, οὐδὲ νὰ εἶνε μικρότερον τῶν τριῶν.

Θὰ κριθῶσι δὲ ὑπὸ ἑπταμελοῦς ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ἀντιστρατήγου, ὡς προέδρου, καὶ τῶν κ. κ. Χ. Ἀννίνου, Π. Ἀποστολίδου, (Παύλου Νιρβάνα), Ἰ. Δαμβέργη, Γ. Δροσίνη, Ἀ. Κουρτίδου καὶ Γ. Τσοκοπούλου.

Βραβεῖα τάσσομεν τὴν τιμήν, ὅτι οἱ ποιηταὶ τῶν ἐκλεχθησομένων ᾀσμάτων θὰ εἶνε οἱ ἐπίσημοι οὕτως εἰπεῖν διερμηνεῖς τῶν ὑψηλοτέρων διαχύσεων τῆς στρατιωτικῆς ψυχῆς, καὶ γέρας ἐκ δραχ. 500 δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν.

Τὰ ᾄσματα ἀνυπόγραφα ἐντὸς φακέλλου, περιέχοντος ἕτερον ἐσφραγισμένον φάκελλον μετ' ἀντιγράφου ὑπογεγραμμένου εὐαναγνώστως, θὰ στέλλονται μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1914 *πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν (Ἰδιαίτερον Γραφεῖον).*

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1η Νοεμβρίου 1913.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ

Καθὼς εἶδε γαϊδουράκι
Παιγνιδιάρικο σκυλλάκι
Νὰ χαϊδολογάει ἡ κυρά του,
Λέει τεντώνοντας ταῦτά του:
«—Δίχως ἄλλο, Πιό μεγάλο
Καθὼς εἶμαι ἐγώ, ἂν πηδῶντας,
Τὴν οὐρὰ ἂν καὶ ἐγὼ κουνῶντας,
Μεγαλύτερα παιγνίδια
Κάνω, χαρισάμενη ἴδια
Θὰ περάσω τὴ ζωή μου,
Μὲ τὸ ξύπνησε καὶ κρίμου,
Μὲ φαγάκι, παξιμάδια,
Καὶ τρελλῆς ἀγάπης χάδια...»
Μὰ δυὸ πήδους δὲν προφθάνει
Μέσ' τὴν κάμαρη νὰ κάνῃ,
Τρεῖς καρέκλες χάμου ρίχνει,
Καί, πρὶν νὰ καλοπροφτάσῃ
Τὰ ὅσα γύρω του νὰ σπάσῃ,
Νὰ ἡ κυρὰ Καλή τοῦ δείχνει
Τί σὲ γάϊδαρο ταιριάζει:
Μὲ κλωτσιὲς τὸν κατεβάζει,
Καὶ ἀφοῦ κάμποσες τοῦ ρίχνει,
Σοῦ τὸν κλείνει μεσ' τὴ χούρι
Σᾶμπως νὰ τανε... γαϊδούρι!

(Μίμησις Αἰσώπου)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 400)

Ἕνα βράδυ, ἐνῷ κουβέντιαζαν, ὅπως συνήθως, καὶ διηγοῦντο τὴν περασμένη των ζωή, ὁ Στέφανος ἔξαφνα ἔκαμε μιὰ ἐρώτησι ς τὸν φίλο του.

— Μὰ γιὰ πές μου, Πέτρο, ὁ συγγενής σου αὐτός, ποῦ σὲ κακομεταχειρίζετο, αὐτὸς σὲ ἔστειλε ς τὴν Ἀμερική;

— Τί ἰδέα! Μὰ ὄχι! Σοῦ εἶπα, ὅτι τοῦ ξέφυγα. Καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ οὔτε θὰ φαντάζεται, ὅτι ταξειδεύω γιὰ τὴ Φιλαδέλφεια.

— Ἀλλὰ τότε, εἶπεν ὁ Στέφανος.... γιὰ νὰ φύγῃς...σοῦ ἐχρειάζοντο χρήματα .... Ποῦ εὑρῆκες τὰ χρήματα;

— Τὰ χρήματα; ὤ! εἶνε ἁπλούστατον, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος γελῶν. Τά....

Καὶ συνεπλήρωσε τὴν φράσι μὲ μιὰ χειρονομία ἐκφραστική.

— Δυστυχισμένε! ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος, τὰ ἔκλεψες;

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, νἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν κλέπτην.

Ὁ Πέτρος τὸ ἀντελήφθη. Ἀμέσως τὸ πρόσωπό του ἐπῆρε μιὰ ἔκφρασι ὀργῆς καὶ μίσους.

— Ναί, τὰ ἔκλεψα.... Ὁ συγγενής μου ἦταν πλούσιος καί.....κακός. Δὲν θὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τῶν χρημάτων αὐτῶν. Ἀργότερα, ἂν κερδίσω πολλά, θὰ ξαναγυρίσω ς τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψω....ἴσως.

— Ὦ! Πέτρο, εἶνε κακό, εἶνε φοβερὸ αὐτὸ ποῦ ἔκαμες!

— Ναί, παίρνεις ἕνα ὕφος περιφρονητικό. Ἐννοῶ καλὰ τί σκέπτεσαι. Τί ἰδέα! Σὲ τὴ θέσι μου ἴσως θὰ ἔκανες κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο....

— Ὦ! ὄχι, σὲ βεβαιώνω, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος μὲ πεποίθησι.

Ἐδῶ ἡ συνομιλία σταμάτησε. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ ψυχρότης χώρισε τοὺς δύο συντρόφους. Ὁ Στέφανος ἀπέφευγε τὸν Πέτρον. Ἐσυλλογίζετο, ὅτι ἡ μητέρα του δὲν θὰ ἦτο εὐχαριστημένη, ἂν τὸ μάθαινε πῶς εἶχε φιλίες μ' ἕναν κλέπτη. Καὶ ὁ Πέτρος δὲν ἐπίζητοῦσε πιὰ τὴ συντροφιὰ τοῦ Στεφάνου.

Τὸ ταξεῖδι ἐτελείωσε. Καὶ οἱ δύο νέοι χωρίστηκαν στὴ Φιλαδέλφεια, χωρὶς οὔτε νὰ σφίξουν τὰ χέρια.

Ὁ θεῖος τοῦ Στεφάνου ἐπερίμενε τὸν ἀνεψιό του στὸν λιμένα. Τὸν ὑπεδέχθη μὲ ἀνοικτὴ ἀγκαλιὰ καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ σπίτι του.

Σὲ λίγες ἡμέρες τὸ ἄξιο παιδὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται μαζὶ μὲ τοὺς ἐργάτας τοῦ μεταλλείου.

Τὸν πρῶτο καιρὸ ὁ Στέφανος ἐστενοχωρεῖτο πολὺ νὰ μένῃ τόσες ὧρες βυθισμένος κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, μακρυὰ ἀπ' τὸν ἥλιο, μακρυὰ ἀπ' τὸν γαλανὸ οὐρανό. Λίγο λίγο ὅμως συνήθισε. Καὶ στὸ τέλος ἐσφύριζε φαιδρά, ἐνῷ ἐχειρίζετο τὴν σφύραν καὶ τὸ φτυάρι. Καὶ τὸ Σάββατο, ὅταν ἔπαιρνε τὸν μισθό του, ἦταν τόσο εὐτυχὴς νὰ αἰσθάνεται στὸ χέρι του ἕνα σωρὸ χρυσᾶ νομίσματα, ὥστε τὴ Δευτέρα ξανάρχιζε τὴ δουλειὰ μὲ μεγαλείτερο ζῆλο. Ἐκεῖ κάτω στὴν Ἑλλάδα ἡ μητέρα του θὰ ἐλάμβανε μιὰ ἐπιταγή... θὰ μποροῦσε ν' ἀγοράσῃ ζεστὰ φορέματα, κάρβουνα... Ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἔφερνε βαθεῖα εὐτυχία. Καὶ κατέβαινε στὸ μεταλλεῖο τραγουδῶν σὰν ἀηδόνι.

Ἕνα πρωί, ἐνῷ περνοῦσε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, διέκρινε ἕνα γνωστὸ πρόσωπο. Ἦταν ὁ παλαιός του συνταξειδιώτης, ὁ Πέτρος, ποῦ χλωμός, ἰσχνός, μὲ τὰ ἐνδύματα κουρελιασμένα, ἐρχόταν νὰ παρακαλέσῃ γιὰ ἐργασία. Ὁ Στέφανος, ποῦ εἶχε καλὴ καρδιά, ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Ὁ Πέτρος ὅμως δὲν ἔδωσε

«Φτηνὰ τὴ γλύτωσες!»
(Σελ. 409, στ. β'.)

τὸ δικό του. — Ναί, μουρμούρισε σιγά, θὰ τὰ πῆς ὅλα στὸν διευθυντὴ καὶ θὰ τὸν πείσῃς νὰ μὴ μὲ πάρῃ...

— Ἀπατᾶσαι, Πέτρο, ἀπήντησε ἥρεμα ὁ Στέφανος. Ἐγὼ ἐπιθυμῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ ἐπανορθώσῃς τὸ σφάλμα σου.

— Τὸ σφάλμα μου! Ναί, μοῦ τὸ θυμίζεις, γιὰ νὰ μὲ ταπεινώσῃς.

Ὁ Στέφανος, λυπημένος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ἀπεμακρύνθη. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἦταν τόσο εὔθυμος στὴ δουλειά. Αἰσθανόταν συμπάθεια γιὰ τὸν πτωχὸ νέο, ποῦ ἦταν περισσότερο δυστυχὴς παρὰ ἔνοχος, καὶ ὑπέφερε νὰ βλέπῃ στὴν ψυχὴ τοῦ ἄλλοτε φίλου του τόση ἀντιπάθεια καὶ μνησικακία.

Ὁ Πέτρος προσελήφθη στὸ μεταλλεῖον. Οἱ δύο παληοὶ σύντροφοι συνηντῶντο τώρα συχνά. Ὁ Στέφανος ἔκαμε μερικὲς ἀκόμη ἀπόπειρες συμφιλιώσεως, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ συνάδελφός του μόνο δυσπιστία εἶχε γι' αὐτὸν καὶ συχνὰ τὸν κατηγοροῦσε, ὅτι ἀνέφερε στὸν θεῖο του τὰ μικροεπεισόδια, ποῦ μποροῦσε νὰ συμβαίνουν στὴς στοές. Ὁ δυστυχὴς Στέφανος ὑπέφερε σιωπηλὰ καὶδὲν ἀπαντοῦσε οὔτε στοὺς ὑπαινιγμούς, οὔτε στὰ πειράγματα τοῦ παληοῦ του φίλου.

Ἔπειτα ὁ Πέτρος δὲν ἐβλέπετο μὲ καλὸ μάτι ἀπὸ τοὺς μεταλλευτάς. Ἦταν φιλοκατήγορος καὶ φιλοσκώμμων. Δὲν ἦταν καθόλου περιποιητικός.

Μία ἡμέρα ἐφιλονείκησε δυνατὰ μὲ ἕναν ἐργάτη. Κι' ἀπὸ τὴ φιλονεικία αὐτὴ γεννήθηκε μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων μῖσος θανάσιμο.

— Περίμενε, ἐγόγγυσε ὁ ἄγριος μεταλλευτής. Θὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Ὁ Στέφανος, ποῦ ἦταν λίγα βήματα μακρυά, ἄκουσε τὰ τελευταῖα ἀπειλητικὰ λόγια. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτηρῇ τὰς πράξεις καὶ τὰ κινήματα τῶν δύο ἐχθρῶν, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ μὲ κάθε τρόπο μιὰ καταστροφή, ποῦ θὰ εἶχε θῦμα ὡρισμένως τὸν Πέτρο.

Κάθε βράδυ οἱ ἐργάται, πρὶν φύγουν, ἐγέμιζαν μὲ λάδι τοὺς λύχνους των γιὰ τὴν ἐπαύριον. Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅπως συνήθως, καθένας ἐγέμισε τὸν δικό του.

Ὁ Πέτρος ἀπὸ τοὺς πρώτους βγῆκε ἀπ' τὴν ἀποθήκη. Δὲν ἔκαμε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ ὁ Μάρκος, ὁ θανάσιμός του ἐχθρός. Αὐτὸς ἀργοπορεῖτο καὶ προσπαθοῦσε μάλιστα νὰ κρύβεται. Ὁ Στέφανος τὸ ἀντελήφθη καὶ παρεμόνευσε. Εἶδε τότε τὸν Μάρκο νὰ παίρνῃ τὸν λύχνο τοῦ Πέτρου, ν' ἀφαιρῇ τὸ λάδι καὶ νὰ ἐξέρχεται ἔπειτα ἥσυχα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πέρασε ὁ ἐπιστάτης, κλείδωσε μὲ δυὸ στροφὲς τὴ θύρα καὶ ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του.

Ὁ Στέφανος δὲν μποροῦσε τώρα νὰ ματαιώσῃ μόνος του τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιο τοῦ Μάρκου. Πάλι ὅμως δὲν ἤθελε νὰ καταγγείλῃ ἕνα συνάδελφό του. Πέρασε μιὰ νύκτα φρικτή. Ἔβλεπε τὸν Πέτρο νεκρὸ ς ἕνα ἀπὸ τὰ φρέατα τοῦ μεταλλείου καὶ κρῦος ἱδρὼς ἔβρεχε τοὺς κροτάφους του. Δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, ἔτρεμε ἀπὸ ἀνησυχία καὶ περίμενε τὴν ἡμέρα μὲ ἀνυπομονησία καὶ μὲ φόβο. Ἡ ὧρες πέρασαν ἀργὰ καὶ μὲ ἀγωνία. Ἐπὶ τέλους ξημέρωσε καὶ ἀκούσθηκε ὁ κώδων τῆς ἐργασίας.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ δουλειὰ του τὸν καλοῦσε σὲ μιὰ διεύθυνσι ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπὸ τὴ στοὰ τοῦ Πέτρου.

Ὁ Στέφανος ἔτρεξε στὴν ἀποθήκη καὶ ἐζήτησε τὸν Πέτρο μὲ τὸ βλέμμα. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε.

Οἱ μεταλλευταὶ κατέβαιναν μέσα στὴ γῆ ἐφωδιασμένοι μὲ τοὺς λύχνους των.

—Ἔ, Στέφανε, τοῦ ἐφώναξε ὁ θεῖος του, δὲν κατεβαίνεις; Τί περιμένεις;

— Πέστε μου, θεῖε μου, ἐρώτησε ὁ Στέφανος μὲ φωνή, ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ σταθερή, ποῦ ἐργάζεται σήμερα

ὁ Πέτρος; Μέσα στὸ μεταλλεῖο ἢ ἔξω;

— Μά, ὑποθέτω, μέσα στὸ μεταλλεῖο. Τὸν εἶδα μάλιστα τὴ στιγμή, ποῦ κατέβαινε. Ἦταν στὸ καθῆκον του πολὺ πρὸ τῆς ὡρισμένης ὥρας. Ἴσως θέλει ν' αὐξήσῃ τὸ ἡμερομίσθιό του.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τῆς φράσεως, ὁ Στέφανος ὠχρός, ταραγμένος, ἄφισε τὸν θεῖο του καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου συνήθως ἐργαζόταν ὁ Πέτρος.

Ὁ ἐπιστάτης ἔκπληκτος, ἀνήσυχος μάλιστα, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, ἀκολούθησε τὸν ἀνεψιό του, ποῦ ἔτρεχε σὰν τρελλὸς καὶ τὸν ἔφθασε σὲ μιὰ στοά, τὴ στιγμὴ ποῦ ἀντηχοῦσε μιὰ κραυγὴ σπαρακτική.

— Ὁ Πέτρος! ὁ Πέτρος! ἀνεφώνησε ὁ Στέφανος. Βοήθεια!

Ἀλλοίμονο! Τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιο τοῦ Μάρκου πραγματοποιήθηκε. Ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ ἐργάζεται χωρὶς φόβο, γιατὶ ἤξευρε, ὅτι ὁ λύχνος του ἦταν γεμᾶτος ἀπ' τὴν παραμονή. Ἔξαφνα ὅμως τὸ λάδι τελείωσε. Βυθισμένος στὸ βαθύτερο σκοτάδι, ζήτησε ὁ δυστυχὴς νὰ συναντήσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε στὸ ἄνοιγμα τῶν φρεάτων, πάτησε στὸ κενὸν καὶ ἔπεσε. Ἐνῷ ἔπεφτε, μὲ μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ κλωβοῦ καὶ ἄφισε μιὰ κραυγὴ ἀπελπιστική.

Εὐτυχῶς ὁ Στέφανος καὶ ὁ θεῖός του ἔφθαναν ἐγκαίρως. Λίγα λεπτὰ ἀκόμη καὶ ὁ δυστυχὴς θὰ ἔχανε τὰς δυνάμεις του καὶ θὰ ἐκρημνίζετο στὸ κενόν.

Ἡ διάσωσις γρήγορα συνετελέσθη. Ὅταν ἐπέστρεψαν στὸ φῶς, ὁ Πέτρος ἀντίκρυσε τὴν ὠχρὴ καὶ δακρύβρεκτη μορφὴ τοῦ παληοῦ του φίλου.

— Χωρὶς τὸν Στέφανο, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ ἐπιστάτης, θὰ ἤσουν χαμένος. Δὲν ξέρω τί εἶχε νὰ σοῦ πῇ. Ἀλλὰ ἔτρεξε νὰ σὲ ζητήσῃ καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια ἔφθασε στὴν ὥρα. Τί διάβολο! τόσο ἀπερίσκεπτος ἦσουν, ποῦ λησμόνησες νὰ βάλῃς λάδι στὸ λύχνο σου! Τέλος πάντων! Σώθηκες! Τόσο τὸ καλλίτερο! Τὸ πάθημά σου θὰ σὲ μάθῃ νὰ φοβᾶσαι καὶ νὰ προσέχῃς. Ὁ Στέφανος θὰ σὲ ὁδηγήσῃ τώρα στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ πάρῃς ἕνα δυναμωτικὸ καὶ νὰ συνελθῇς. Ἀλήθεια, φτηνὰ τὴ γλύτωσες!

Ὁ Πέτρος, ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συντρόφου του καὶ τοῦ ψιθύρισε σιγὰ σιγά:

— Σ' εὐχαριστῶ. Ἔχεις εὐγενικὴ καρδιά. Μά... ἐγὼ ἐν τούτοις εἶχα βάλει λάδι στὸ λύχνο μου.

— Σούτ! εἶπε ὁ Στέφανος, οὔτε λέξι... θὰ σοῦ πῶ... ἀργότερα.

Πραγματικῶς ἀργότερα ὁ Πέτρος ἔμαθε ὅλη τὴν ἱστορία, ἀφοῦ πρῶτα ὑποσχέθηκε στὸν φίλο του νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἐχθρό του.

Ὁ Στέφανος πάλι ἔκαμε πολλὰ διαβήματα 'ς τὸν Μάρκο καὶ ἐπὶ τέλους μιὰ ἡμέρα εἶχε τὴν εὐχαρίστησι νὰ ἰδῇ τοὺς ἐχθροὺς νὰ δίνουν μὲ εἰλικρίνεια τὰ χέρια.

Οἱ δυὸ φίλοι ἐργάσθηκαν ἀρκετὰ χρόνια μαζί. Ἦσαν ἐργατικοί, τίμιοι, φειδωλοὶ καὶ λίγο λίγο οἰκονόμησαν ἀρκετὰ χρήματα. Ὁ Πέτρος, πεισθεὶς ἀπὸ τὰς συμβουλὰς τοῦ Στεφάνου, ἔστειλε στὸν συγγενῆ του τὸ ποσόν, ποῦ τοῦ εἶχε πάρει. Καὶ μιὰ ἡμέρα καὶ οἱ δυὸ ξεκίνησαν γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Ἔφθασαν στὸν Πειραιᾶ ἕνα ἡλιόλουστο πρωὶ τοῦ Μαΐου. Στὴν προκυμαία μιὰ γυναῖκα μὲ λευκὰ μαλλιὰ τοὺς περίμενε γελαστή, τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐλπίδα.

— Μητέρα! ἀνεφώνησε ὁ Στέφανος.

— Παιδί μου!

Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα παρατεταμένο ἀγκάλιασμα:

— Μητέρα, ἐπανέλαβε ὁ Στέφανος σοῦ φέρνω τὸν Πέτρο, τὸν ἀδελφό μου.

Ἡ μητέρα τοῦ Στεφάνου ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της μὲ στοργὴ μητρικὴ καὶ δέχθηκε στὴν καρδιά της τὸν φίλο τοῦ παιδιοῦ της.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Πέτρος ξαναβρῆκε μιὰ μητέρα.

(Réginald Veran) **ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Δένδρον ἐντὸς οἰκίας

Πλησίον τοῦ Βηδφόρτ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὑπάρχει οἰκίσκος ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος πρὸ καιροῦ. Μέσα εἰς αὐτὸν τὸν οἰκίσκον ἐφύτρωσε κ' ἐμεγάλωσεν ἕνα δένδρον, τοῦ ὁποίου οἱ ἀνώτεροι κλάδοι ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν καπνοδόχον!

Ἀλλόκοτος συνήθεια

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀβυσσινίας ἔχουν τὴν ἑξῆς ἀλλόκοτον συνήθειαν. Ὅταν σφάζουν κανένα μοσχάρι, παραγεμίζουν τὸ δέρμα του μὲ ξηρὰ χόρτα καὶ τὸ στήνουν εἰς τέσσαρα κλαδιά, διὰ νὰ νομίζῃ ἡ ἀγελὰς-μητέρα ὅτι τὸ παιδί της ζῇ ἀκόμη καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ κάμνῃ πάντοτε τὸ ἴδιον γάλα.

Ἀνθρωπόμορφος ἰτέα

Εἰς τὴν Νορμανδίαν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ὄρνου, πλησίον τοῦ Σεέζ, ὑπάρχει μία γηραιὰ ἰτέα, τῆς ὁποίας ὁ κορμός, ὡς βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, φαίνεται ὡς ἄνθρωπος, φορῶν χιτῶνα ποδήρη καὶ ἀνατείνων τὰς χεῖρας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδεώδους.

TIN	IS	CI	DRE
EN	CON	A	LOU
LE	LU	STAN	XAN

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν 4 κύρια ὀνόματα.

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Σημαιοφόρου

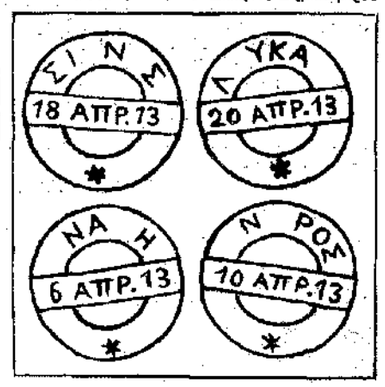

Ἰδοὺ τέσσαρες ταχυδρομικαὶ σφραγῖδες, ἀπὸ τὰς ὁποίας λείπουν μερικὰ γράμματα. Νὰ τὰ μανταεύσετε καὶ νὰ διαβάσετε τὰς λέξεις. Εἶνε καὶ αἱ τέσσαρες νῆσοι.

Λύσις τοῦ 49ου φύλλου

α'.) Vincent mit l'âne dans un pré et s'en vint dans l'autre. Cela fait donc un seul âne.— β'.) Ποσειδῶν, Ἑρμῆς, Ἥφαιστος, Ἀφροδίτη, Ἀπόλλων, Ἀθηνᾶ, Ἄρης. — γ'.) Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σύνδρομη τοῦ Κεφ. Β

Η ΕΜΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Ἀφιερωμένο σ'τὸν Ἑλλον Ἄγραν.

Στὸ σχολεῖο μας ἔρχονται δυὸ δίδυμες ἀδελφές, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Φρόσω. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μὲν Ἑλένη εἶναι πολύ, μα πάρα πολὺ ὤμορφη, ἡ δὲ Φρόσω μᾶλλον ἀσχημη, αἰσθάνεται κανεὶς ἅμα τῆς βλέπει, περισσοτέραν συμπάθειαν δια τὴν Ἑλένην. Ὅταν ὅμως γίνῃ συνομιλία, ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ ἀλλάζει, διότι ἡ Φρόσω εἶναι πολὺ πιὸ ἔξυπνη καὶ πιὸ καλὴ ἀπὸ τὴν ἀδελφή της.

Ἐπειδὴ εἴμαστε γειτόνισσες, γυρίζομε μαζὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Ἡ Ἑλένη πηγαίνει μπροστά, σὰν μιὰ βασιλοπούλα, κ' ἐμεῖς τὴν ἀκολουθοῦμε σὰν δυὸ πιστὲς αὐλικές· συχνότατα δὲ ἡ Ἑλενη ἐπιφορτίζει τὴν ἀδελφή της μὲ τὰ βιβλία της.

Μιὰ μέρα συναντήσαμε ἕνα γέρο ζητιάνο, ὁ ὁποῖος εἰλήτησεν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὴν Ἑλένην. Ἐκείνη τότε ἐγύρισε ἀγερώχως τὸ κεφάλι, καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀπότομον τρόπον: «Ἀφισέ με ἥσυχη!» Ὁ γέρος, ἀφ' οὗ τὴν ἐκύτταξε μὲ ἀπορία, σαν νὰ ἔλεγε: «Πῶς μπορεῖ ἕνα τόσο ὥραῖο στοματάκι νὰ λέγ τέτοια λόγια;» μᾶς ἐπλησίασε γιὰ νὰ μᾶς ἐπαναλάβῃ τὴν παράκλησί του. Ἡ Φρόσω τοῦ ἔδωκε τότε μίαν δεκάραν καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν γλυκειὰ φωνή της: «Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω ἄλλα»...

Ἐκεῖνος τὴν πῆρε καὶ τῆς εἶπε μὲ συγκεκινημένην φωνήν: «Σ'εὐχαριστῶ, παιδί μου, κι' ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ!»

Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἡ Φρόσω ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ πολὺ πιὸ ὡραία ἀπὸ τὴν ἀδελφή της, καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὴν βλέπω, ἀπορῶ πῶς μπόρεσα ποτὲ νὰ νομίσω πῶς εἶνε ἄσχημη, ἐν ᾧ ἡ φυσιογνωμία της ἐκφράζει τόσην καλωσύνην καὶ εὐφυΐαν.

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΛΟΡΕΛΑΙ

Ἀφιερωμένον εἰς τὴν Λορελάϊ

Παρὰ τὰς μαγευτικὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου, ὑψοῦται εἰς βράχος ἐκ γρανίτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναφέρεται παλαιὸς μῦθος.

Ἡ Λορελάϊ, ἡ ξανθὴ νηρηίς, ἦτο ἡ θεὰ τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου βράχου. Ἡ κόμη της ἦτο ξανθοτέρα τοῦ χρυσοῦ, οἱ ὀφθαλμοί της κυανότεροι τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ, ἡ χροιά της λευκοτέρα τῶν μικρῶν νεφῶν, τὰ ὁποῖα συσσωρεύονται εἰς τὸν ὁρίζοντα, τὸ δὲ ᾆσμα της γλυκύτερον ἀπὸ τὸ τῆς ἀηδόνος.

Καὶ ὅταν αἱ ὡραῖαι ἀκτῖνες τῆς σελήνης ἐφώτιζον τὰς μαγευτικὰς νύκτας, ἡ θεά, ἰδεώδης καὶ αἰθερία, ἐνεφανίζετο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου. Ἐκτείνιζε τὴν ὡραίαν κόμην της, συνοδεύουσα ἕκαστον κίνημά της δι' ἐλαφροῦ ᾄσματος γλυκυτάτης μελῳδίας. Ἡ μουσικὴ αὕτη εἵλκυε τοὺς ἀνέμους τοῦ Ρήνου, οἵτινες ἀφίνοντες τὰς λέμβους των νὰ πλέουν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ρεύματος, ἐπλησίαζον, μαγευμένοι ἐκ τῶν θελγήτρων τῆς θείας Λορελάϊ.

Μίαν νύκτα, κάποιο βασιλόπουλο, διερχόμενον τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ Ρήνου, ἐμαγεύθη ἐπίσης. Περιφρονοῦν πάντα κίνδυνον, ἐπροχώρησεν εἰς τὸν βράχον. Ἀλλ' ἐξαίφνης τὰ ὕδατα ἤρχισαν νὰ ἀφρίζουν μὲ ἀκατανόητον ὁρμήν, νὰ κοχλάζουν παταγωδῶς, ἡ δὲ λέμβος ἐφέρετο ὡς κάρυον ἐπὶ τῶν μαινομένων κυμάτων. Τὸ βασιλόπουλο παλαίει μὲ τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ ἀπελπισία.... Ἀλλὰ φεῦ, σκοτοδίνη τὸ καταλαμβάνει καὶ πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, παρασῦρον εἰς τὴν πτῶσιν του τὴν θείαν Νύμφην. Ἔκτοτε οὐδέποτε πλέον ἐφάνη ἡ Λορελάϊ ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφῆκε τ' ὄνομά της.

Ἀλλ' ὅταν ὁ ἀστεροστόλιστος οὐρανὸς καὶ τὸ λαμπρὸν τῆς νυκτὸς ἄστρον φωτίζουν τὸν γερμανικὸν Ρῆνον, ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ ἐγκαταλελειμμένου βράχου πελωρία ἐρυθρὰ φλόξ. Καὶ οἱ διαβάται ἐντρομοι κάμνουν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.....

Δοξασμένος Ρῆνος

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

I

Φθινόπωρο... Τὰ φύλλα σκορπούσανε [ἕνα-ἕνα,
ἀρχίζε ἄλλοῦ νὰ λάμπῃ ἡ ἀνοιξὶ κ' ἡ αὐγή,
ποῦ ἔφερναν χελιδόνια μὲ δάφνες στο- [λισμένα
σαλπίζοντας τὸ Πάσχα στὴ σκλαβωμένη [γῆ.

II

Φθινόπωρο... τὰ φύλλα σκορπίζουνε ἕνα [ἕνα,
Κι' ὅμως τὰ χελιδόνια γυρίζουν 'στὴ [φωλιά.
Ἂν ἔχουν τὰ φτερά των ὠχρά, κιτρινια- [σμένα,
τί; μήπως δὲν τοὺς φθάνει ἡ δάφνη καὶ ἡ [ἐλπιά;...

Τέλλος Ἄγρας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΥΧΤΙΑ

Εἶνε νυχτιὰ φθινοπωρινή. Ὁ γαλάζιος οὐρανὸς σκεπάζεται ἀπὸ ἕνα ἀγέρινο πέπλο, ποῦ κάτω ἀπ' αὐτὸν μισοφαίνονται τ' ἀστέρια. Στὴν ἄκρη, πίσω ἀπ' τὸ βουνό, μιὰ ἀσπρόχρυση λάμψι δείχνει πῶς κεῖθε θὰ προβάλῃ τὸ φεγγάρι. Ἡ φύσις ὅλη εἶνε ἥσυχη σὰν νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ξεκουράζεται, γιὰ ν' ἀρχίσῃ μὲ τὴν αὐγὴ πάλι τὸ μεγάλο της ἔργο. Οὔτε φύσημα ἀγέρα πειράζει τὰ φύλλα, οὔτε κελάδημα πουλιοῦ τὴν σιωπή της.

Περνοῦν τὰ μεσάνυχτα, καὶ λίγο-λίγο ὁ οὐρανὸς μένει καθαρὸς καὶ ἀπ' τὸν ἀγέρινο πέπλο λίγα συννεφάκια φαίνονται στὴν ἄκρη τοῦ ὁρίζοντος. Στὴ μέση τ' οὐρανοῦ, λάμπουν ξεχωριστὰ ἀπὸ τ' ἄλλα δύο φωτεινότατα ἀστέρια. Καὶ νά, ἀγάλια-ἀγάλια, πίσω ἀπ' τὸ βουνό, προβάλλει τὸ φεγγάρι σὰν χρυσοπλούμιστη βαρκούλα, λουσμένη ἀπ' τ' ἀφρόπλαστα σύννεφα, καὶ φαίνεται σὰν νὰ ταξιδεύῃ 'ς ἄγνωστο ἀκρογιάλι, ποῦ νύμφη ἀστροστολισμένη, ἡ θεία Νύχτα, τὴν περιμένει, γιὰ νὰ περάσῃ στὰ παλάτια της καὶ νὰ δώσῃ τόπο στὴ χρυσὴ αὐγὴ νὰ ξαναλάμψῃ.

Πρεγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνομα, θὰ περιμένετε βέβαια νὰ κούσετε καμμιὰ συγκινητικὴ πολεμικὴ ἱστορία. Τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἐθελοντὴς εἶνε ἁπλούστατα... ὁ σκύλος μας Ἑρμῆς!

Θὰ θυμᾶσθε, πιστεύω, τὸν σκύλον ποῦ σᾶς παρουσίασα εἰς τὸ «Συμφέρον».

Ἐθελοντὴν τὸν ἀνόμασαν οἱ πεζοναῦται τηλεγραφηταὶ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου. Διότι ἀφ' ὅτου ἐγκατέστησαν ἐδῶ τὸν ἀσύρματον, ὁ Ἑρμῆς δὲν ἐξεκόλλησεν ἀπὸ 'κεῖ! Ἄδικα προσπαθοῦμε πότε μὲ καλὸ τρόπο, καὶ πότε μὲ τιμωρίες, νὰ τὸν κρατήσωμε στὸ σπίτι.

Αὐτὸς πάντα θὰ βρῇ τρόπο νὰ μᾶς ξεφύγῃ καὶ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ. Θέλει, καθὼς βλέπετε, νὰ ὑπηρετήσῃ κι' αὐτὸς τὸ Ἔθνος!!

Δὲν λέγω, ς' αὐτὸ συνετέλεσαν κατὰ πολὺ καὶ αἱ συχναὶ μπριζόλες ποῦ τρώγουν οἱ ναῦται, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας προσφέρουν καὶ εἰς αὐτὸν γενναῖον ποσὸν κοκκάλων, Ἀδιάφορον ὅμως: ὁ Ἑρμῆς μου εἶνε ἐθελοντής.!

Ἐτίμησεν ὅλους τοὺς σκύλους τῶν Καρλοβασίων, διότι κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐσκέφθη νὰ προσέλθῃ, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του.

Ἐ! πῶς τὸ λέτε; θὰ θέλατε νὰ εὔχατε καὶ σεῖς ἕνα σκύλον σὰν τὸν Ἑρμῆ; Ἐγὼ... δὲν σᾶς τὸν χαρίζω.

Ἡρωϊκὴ Σάμος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητής: — Ἐὰν σοῦ δώσω λ. χ. 1000 δραχ. μὲ τόκον 10 τοῖς ἑκατὸν πόσα θὰ μοῦ δώσῃς ἐν ὅλῳ μετὰ 4 ἔτη;

Ὁ Μαθητής, (ἐννοῶν πολλά:) Ὤ! φθάνει νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα καὶ συμβιβάζόμεθα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωγκιπίσσης τῶν Δολαρίων

* * *

Ἀφελὴς Σανθούλα, εἰς τὸ γαλλικὸν ταχυδρομεῖον: — Ἔχω κανένα γράμμα;

—Poste Restante, δεσποινίς;

—Protestante;... ὄχι, ὄχι. ὀρθόδοξος!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρῆνου

* * *

Λουδ. Μπετόβεν: — Δὲν ξέρεις, *Βαλκανικὴ Συμμαχία,* χθὲς ὄρῆκα ἕνα δίφραγκο.

Βαλκανικὴ Συμμαχία: — Τί μοῦ λές!!. μωρέ, ποῦ τὸ βρῆκες, νὰ πάω κ' ἐγώ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Μπετόβεν

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1913

ΤΕΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΤΗΣ Δ' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΜΕ ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΙΑΚΟΣΙΩΝ (200) ΔΡΑΧΜΩΝ

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ τετάρτη καὶ τελευταία ψηφοφορία, ὁριστικὴ αὐτή, πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ὡραιοτέρων ψευδωνύμων τοῦ 1913, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος, δημοσιευθέντας εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον ἐ. ἔ. Σᾶς τοὺς ὑπενθυμίζω δι' ὀλίγων:

1.—*Ἔκλεξιμα ψευδώνυμα,* κατὰ τὸν τελικὸν τοῦτον Ἀγῶνα, εἶνε ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰ *ἑξήκοντα* ἐπιτυχόντα εἰς τὰς τρεῖς προηγουμένας προκριματικὰς ψηφοφορίας (ἀπὸ εἴκοσιν εἰς ἑκάστην) τῶν ὁποίων ἀλφαβητικὸς κατάλογος δημοσιεύεται κατωτέρω πρὸς ὁδηγίαν τῶν Ἐκλογέων.

2.—*Ἐκλογεῖς* εἶνε: *δωρεὰν* μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1913 καθὼς καὶ ὅσοι θὰ λάβουν διὰ τὸ 1914 ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς ψηφοφορίας· ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 10* (εἰς γραμματόσημον συνοδεῦον τὸ ψηφοδέλτιόν των) οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ *λεπτῶν 30* οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραταί.

3.—Ἡ ἐκλογὴ θὰ γίνῃ ὡς συνήθως διὰ ψηφοδελτίων. Ἕκαστος δηλαδὴ τῶν ὡς ἄνω δικαιουμένων, θὰ μοῦ στείλῃ γραμμένα *κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν* τὰ δέκα κατὰ τὴν γνώμην του ὡραιότερα ψευδώνυμα, ἐκ τῶν κάτωθι 60 ὑποψηφίων, ἐπὶ ψηφοδελτίου ἐξ ἁπλοῦ χάρτου γραφῆς, μεγέθους τετάρτου τῆς κόλλας, συντεταγμένου ὡς ἑξῆς:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Δ' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1913
(Τελικὴ ἐκλογὴ)

(Ὀνοματεπώνυμον ἐκλογέως).....
(Ψευδώνυμόν του, ἂν ἔχῃ).....
(Τόπος διαμονῆς του καὶ χρονολογία).....
[*Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἄνω τριῶν στίχων εἶνε ἀπαραίτητος*].

Ἐκ τῶν 60 ψευδωνύμων τῆς «Διαπλάσεως», τὰ ὁποῖα ἐπέτυχον κατὰ τὰς τρεῖς προκριματικὰς ἐκλογάς, μοῦ ἤρεσαν περισσότερον τὰ ἑξῆς δέκα, τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν:

[Ἕπεται ὁ κατάλογος τῶν δέκα ψευδωνύμων,—τὸ ἓν κάτωθεν τοῦ ἄλλου, εἰς χωριστὴν δηλαδὴ γραμμὴν ἕκαστον καὶ κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν,—καὶ τέλος ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ἐκλογέως].

4.—Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ ἀπὸ σήμερον *μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1913.* Τὰ μὴ φέροντα εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλογέως καὶ τὴν διαμονήν του δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει.

5.—*Δέκα ψευδώνυμα* ἐκ τῶν κάτωθι 60 ἐκλεξίμων, τὰ μέλλοντα νὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψῆφους, θὰ βραβευθοῦν, ἤτοι ἓν μὲ Α' Βραβεῖον, τρία μὲ Β' Βραβεῖον καὶ τὰ λοιπὰ ἑξ μὲ Γ. Βραβεῖον. Ἕτερα δὲ 20, μετὰ τὰ βραβευόμενα, θὰ λάβουν Ἔπαινον.

6.—*Δέκα* ἐπίσης *ψηφοδέλτια* Ἐκλογέων, ἤτοι τὰ μᾶλλον συμφωνοῦντα μὲ τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος (ὁριζομένης τῆς θέσεώς των καθ' ὃν τρόπον εἴπαμεν εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ 13ου φυλλαδίου) θὰ βραβευθοῦν, ἤτοι ἓν μὲ Α' Βραβεῖον, τρία μὲ Β' Βραβεῖον καὶ τὰ λοιπὰ ἑξ μὲ Γ' Βραβεῖον. Ἕτερα δὲ 20, μετὰ τὰ βραβευόμενα θὰ λάβουν Ἔπαινον.

7.—Οἱ κάτοχοι τῶν βραβευθησομένων ψευδωνύμων θὰ λάβουν ὡς ἀμοιβήν: Ὁ μὲν τοῦ Α' Βραβείου *τρεῖς* (3) τόμους «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 8. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ἕκαστος ἀνὰ ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ. Οἱ δὲ τοῦ Γ' Βραβείου ἀνὰ ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 3,50 δρ. Ὅλων δὲ τούτων θὰ δημοσιευθοῦν αἱ φωτογραφίαι.

8.—Οἱ ἐκλογεῖς τῶν ὁποίων θὰ βραβευθοῦν τὰ ψηφοδέλτια, θὰ λάβουν ὡς ἀμοιβήν: Ὁ μὲν τοῦ Α' Βραβείου, πέντε (5) τόμους «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ἕκαστος ἀνὰ δύο (2) τόμους «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ. Οἱ δὲ τοῦ Γ' Βραβείου, ἀνὰ δύο (2) τόμους «Διαπλάσεως» τῶν 3,50 δρ. Ἐπίσης ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθοῦν αἱ φωτογραφίαι.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΤΟΥ 1913

1. Ἀήττητος Εὔζωνος.—2. Ἀθάνατα 1821—1912.—3. Ἀθάνατος Ἑλλάς.—4. Αἱμοσταγὴς Κρήτη.—5. Ἀμάραντος Δόξα.—6. Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς. — 7. Ἀνακτηθεῖσα Ἐλευθερία.—8. Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος.—9. Ἀνδρεῖος Ἐρυθροχίτων.—10. Ἅρμα τῆς Ἐλευθερίας.—11. Ἀττικὴ Δύσις.—12. Βουλγαρομάχος Ἑλλάς.—13. Βουνὸ τῆς Μανωλιάσσας.—14. Γιγαντομάχος τοῦ Κιλκίς.—15. Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης.—16. Δοξασμένη Ἑλλάς.—17. Δοξασμένο Δεμίρ Ἰσσάρ.—18. Δοξασμένο 1912.—19. Δοξασμένο 1913.—20. Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.—21. Ἐθνικὸν Ὄνειρον.—22. 26η Ὀκτωβρίου.—23. 21η Φεβρουαρίου.—24. Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα.—25. Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων.—26. Ἑλληνικὴ Καρδιά.—27. Ἑλληνικὸς Στόλος.—28. Ἑλληνικὸς Στρατός.—29. Ἑλληνὶς Μητέρα.—30. Ἐπιδοξότερος Ἑλλάς.—31. 11η Νοεμβρίου.—32. Εὐγενὲς Ἰδανικόν.—33. Εὐχὴ τῆς Μάνας.—34. Ἥρως τῆς Ἠπείρου.—35. Ἥρως τοῦ Δρίσκου.—36. Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων.—37. Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης.—38. Θρίαμβος τοῦ Κωνσταντίνου.—39. Κραυγὴ Νίκης.—40. Κῦμα τοῦ Εὐρίπου.—41. Μέγας Στρατηλάτης.—42. Μικρὸ Χελιδονάκι.—43. Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη.—44. Νικηφόρος Ἑλλὴν.—45. Ὕψος τοῦ Κωνσταντίνου.—46. Ὀνειρευμένη Ἑλλάς.—47. Ὄνειρον τοῦ Κωνσταντίνου.—48. Πανελλήνιον Ὄνειρον.—49. Πειρακτήριον.—50. Πέννα τῆς «Διαπλάσεως».—51. Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.—52. Πολυπόθητος Μακεδονία.—53. Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας.—54. Σαραντάπορον.—55. Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ.—56. Σπάθη τοῦ Βουλγαροκτόνου.—57. Στενὰ τῆς Κρέσνας.—58. Στέφανο σὲ Γαλανή μας.—59. Σφριγῶσα Νεότης.—60. Φουσανέλλα τοῦ Ἀητήτου.

Καὶ τώρα περιμένω τὰ ψηφοδέλτιά σας μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ προνόμιον ν' ἀγοράσουν τοὺς τόμους τῆς "Διαπλάσεως,, τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἐξ ἑκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 750 τοὺς ὁποίους θὰ ἀγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ προνομίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 13ην Νοεμβρίου 1913.

ΤΟ "ΘΕΑΤΡΟΝ,, ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐξετυπώθη καὶ ὁ Δεύτερος Τόμος τοῦ «Θεάτρου» Ξενοπούλου καὶ ὁλονὲν βιβλιοδετεῖται. Θὰ εἶνε ἕτοιμος ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος καὶ θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀποστολὴ εἰς τοὺς συνδρομητάς του.

Ὁ Δεύτερος αὐτὸς Τόμος, ὅμοιος κατὰ τὸν ὄγκον καὶ τὴν κομψότητα μὲ τὸν Πρῶτον, περιέχει τὴν τραγῳδίαν «Ψυχοσάββατο»; τὰς κωμῳδίας «Χερουβεὶμ» καὶ «Πολυγαμία» καὶ τὸ δράμα «Μονάκριβη», τὸ ὁποῖον θεωρεῖται τὸ ὡραιότερο ἔργον τοῦ Ξενοπούλου. Τὸ ἐξώφυλλον ἔχει χρωματιστὴν τὴν εἰκόνα τῆς Μαρίας Κοτοπούλη, ἀπὸ μέσα δέ, ἐντὸς τοῦ κειμένου (hors texte), προσετέθη καὶ μία καλλιτεχνικωτάτη εἰκὼν τῆς Κυβέλης ὡς Μονάκριβης.

Ὅπως καὶ ὁ Πρῶτος Τόμος, καὶ ὁ Δεύτερος ἐπίσης τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 4. Αἱ παραγγελίαι, εἴτε πρὸς τὴν «Διάπλασιν» εἴτε πρὸς τὸν συγγραφέα ἀπ' εὐθείας, πρέπει νὰ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Θὰ εἶχες δίκαιον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, *Τέλλε Ἄγρα,* ἂν δὲν ἔκαμνες τὰ ἑξῆς δύο λάθη: Πρῶτον τὸ ἀπόσπασμα ἐκεῖνο τοῦ Μὰξ Νορδάου περὶ ἐγωϊστοῦ, τὸ ἐκλαμβάνεις ὡς σοβαρόν, τὸ παίρνεις τοῖς μετρητοῖς, ἐνῷ εἶνε εἰρωνεία. Δεύτερον, νομίζεις ὅτι ἀπέναντι τῆς Διαπλάσεως εὑρίσκεσαι εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ποῦ εὑρίσκεται ὁ κ. Φαίδων ἀπέναντι τῶν ἐπικριτῶν του. Ἀλλ' ἡ Διάπλασις εἶνε *ἀνωτέρα* σου καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ τὰς γνώσεις, καὶ τὴν πεῖραν, καὶ τὴν καλαισθησίαν· ἐνῷ οἱ ἐπικριταὶ τοῦ κ. Φαίδωνος εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατώτεροί του καθ' ὅλα αὐτά. Μὴν ξεχνᾷς, παιδί μου, ὅτι εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχει μία ἱεραρχία, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν εἶμπορεῖ νὰ ἀψηφᾷ. Ὁ ἴδιος ὁ κ. Φαίδων, ὁσάκις τοῦ κάμνει καμμίαν παρατήρησιν, τὴν δέχεται μὲ σεβασμόν, διότι εἶμαι ἀνωτέρα του. Σκέψου τώρα μὲ τὰς νέας αὐτὰς ἀπόψεις ποῦ σοῦ παρουσιάζω, καὶ θὰ καταγνωρίσῃς, εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν εἶνε ὕψος αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷς κάπου-κάπου εἰς τὴν «μητέρα» σου. Καὶ δὲν θὰ ἤμουν μητέρα σου, ἂν δὲν ἐπροσπαθοῦσα νὰ σὲ κάμω νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς.

Τὰ ἑξῆς σημαντικὰ μοῦ γράφει ἡ *Κρητικοπούλα:* «Διαβάζω τὸ Ζευγάρωμα τοῦ κ. Φαίδωνος 'στὴν *Ἑλλάδα,* διαβάζω καὶ τὴν «Ἀμαρυλλίδα» του κ. Δροσίνη 'στὸν *Παρνασσόν,* δὲν βρίσκω ὅμως καμμιὰ κατὰ βάθος ὁμοιότητα..... Βέβαια, ἡ συκοφαντίες, ὅσο ἀπί-

θανες κι' ἂν εἶνε, ὑπάρχει φόβος κάποτε νὰ πιστευθοῦν ἀπὸ μερικοὺς ποῦ δὲν ξέρουν Ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ ὅμως, ἡ ἀλήθεια πάντα στὸ τέλος νικάει.»

Νὰ καὶ ἡ *Ἐνθουσιώδης Κυπριοπούλα*, ποῦ μοῦ ἔρχεται σήμερα μὲ δύο ξεσταθώματα. Καὶ μοῦ ἑτοιμάζει καὶ ἄλλα. Ἄ, μὰ τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Τί καλὰ ἂν εἶχα καμμιὰ πενηνταριὰ φίλας, ἔτσι δραστηρίας καὶ *ἐνθουσιώδες*, καὶ ἂς μὴν ἦσαν... *κυπριοποῦλαι*.

Μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σου σπίτι, *Μεγάλη Καρδιά*, καὶ νὰ τὸ χαρῇς ἀφοῦ εἶνε δικό σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχήν ποῦ μοῦ κάμνεις, (νὰ κτίσω κ' ἐγὼ ἕνα μέγαρον μὲ γραφεῖα, τυπογραφεῖα καὶ αἴθουσαν ἑορτῶν τῆς Διαπλάσεως,) ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πραγματοποιηθῇ... Τὴν ἰδέαν σου ἐκείνην ἐπεδοκίμασαν καὶ ἄλλοι. Ἀλλὰ τόσον ὀλίγοι! Ἂς εἴπωμεν λοιπὸν ὅτι ἀπερρίφθη μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία, *Φάον*, ὅτι τὰ ποιήματά σας παρέπεσαν τυχαίως εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀνεκατεύθησαν, ἐχάθησαν. Ἀλλὰ ... δὲν ἐχάσατε παρὰ ὀλίγα. Εὔσημα. Τὸ ποίημα τοῦ ἀδελφοῦ σου θὰ ἦτο καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου, ἂν ἦτο εἰς ἁπλουστέραν γλῶσσαν.

Ὡραίας ἐπιστολάς, — εἰς τὰς ὁποίας δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νὰ παντήσω ἐκτενῶς, ὡς ἐπεθύμουν, — μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀνόρθωσις*, *Ἀφελὴς Σανθούλα*, *Δοξασμένος Ρῆγος*, *Γενναιόψυχος Ἕλληνίς*, *Ποντιὰς Αὔρα* καὶ *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ ἀεροπόρος» καὶ «Ὁ Φιφῆς Διδάσκαλος» τῆς *Ποντιάδος Αὔρας*· — «Τὸ παραμύθι τῆς Γιαγιᾶς» τῆς *Ζίλδας*· — «Ἄριστος μαθητὴς» τοῦ *Φάωνος*· — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ μῖσος»· — «Μωάμεθ ὁ Β' καὶ ὁ ζωγράφος»· — «Τὸ φεγγάρι»· — «Μανδολινάτα καὶ ψυχρολουσία»· — «Στὸν ξάδελφο» (ἀκατάλληλα.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* (0) μὲ *Σημαιοφόρον Ἕλληνα*, *Ἐξόριστον Ἀνθίδα*, *Δοξασμένον Ρῆγον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νόστιμον Ἦμαρ* (ἡ διεύθυνσίς σας ἀνεκοινώθη, ἀλλὰ τὴν ἰδικήν της δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω χωρὶς ἐντολήν της') *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* (καλὴ εἶνε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στείλῃς ἄλλην· ὁ *Α. Ε.* μοῦ ἔγραψεν ὅτι θὰ ἔλθῃ τοῦ χρόνου ὡς φοιτητής·) *Τορπιλλοβόλον 11* (κατευχαριστημένον ποῦ ἐγνώρισε τὴν *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν* εἰς τὸ τράμ·) *Ἀθάνατα 1821 1912* (καλὴ ἡ Μ. Εἰκὼν ἀλλὰ κακὰ σχεδιασμένη·) *Ἀτρόμητον Σωφραζέταν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Παλλάδα* (πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει χῶρος παρὰ μόνον εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας· ἄρχισε λοιπόν, ἂν θέλῃς ἀπὸ ἐκεῖ·) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (ἔλαβα·) *Βὶκ Φάλμπερ* (ναί, ἀρκεῖ νὰ μοῦ τὸ πῇ ὅταν θὰ ἐγγραφῇ·) *Νησιωτοπούλαν* (ἐλήφθησαν· πολὺ σ' εὐχαριστεῖ ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις· καὶ αὐτὸς τὰ καλὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως τὰ θεωρεῖ σὰν συγγενεῖς του·) *Χρυσόφτερην Ἐλπίδα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ἔστειλα τὸ 42ον·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (εὖγε! τετράδια ἔστειλα·) *Μελαχρινὴν Μουσμὲ* (ἔστειλα καὶ βραβεῖον·) *Ζίλδαν*, *Σφριγῶσαν Νεότητα* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *13ην Νοεμβρίου*, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Φεβρουαρίου. ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ. ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

550. *Λεξίγριφος*

Ἂν λάβῃς γράμμα ἑλληνικόν
Καὶ ἄλλο ἓν ἐπίσης,
Καὶ εἰς τὰ δυὸ ἓν πρόσωπον
Ἀπ' τὴν Γραφὴν κολλήσῃς,
Ἓν Κράτος εὐρωπαϊκὸν
Θὰ ἰδῇς κ' θαπορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

551. *Στοιχειόγριφος*

Διαβοήτου Ἀθηναίου
Τὸ κεφάλι ἂν ἀφαιρέσῃς,
Ἓν θηρίον τῆς ἐρήμου
Φοβερὸν θαποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου

552. *Μεταγραμματισμὸς*

Ἂν τὸ βῆτα κάμῃς φῖ,
Μιὰ θεὰ γνωστὴ θὰ λείψῃ
Καὶ φωλήτσα στὴ στιγμὴ
Σὰ σπιτάκι θὰ προκύψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

553. *Μωσαϊκὸν*

Τὰ τέσσαρα Κράτη:
Ἑλλάς, Βουλγαρία,
Μαυροβοῦνι, Σερβία,
Βουνὸν στὴν Ἀσία
Σοῦ κάμουν γνωστὸν
Καὶ δὴ ἱερόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠρωΐδος τοῦ 21

554. *Ρόμβος*

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Ὁ Πύρρος θὰ σοῦ δώσῃ,
Καπνὸν τὸ δεύτερον μαζὶ
Μὲ φλόγα θὰ νιαδώσῃ.
Τὸ τρίτον τοῦ Αἰγαίου μας
Νησὶ θὰ φανερώσῃ
Κι' ὁ Ρόμβος μ' ἕνα κτητικὸν
Κοινὸν θὰ τελειώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

555. *Πυραμὶς*

✝ Οἱ σταυροὶ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ.
* ✝ * = *Πρόθεσις.*
* * ✝ * * = Μυστήριον.
* * * ✝ * * * = *Κράτος τῆς Γερμανίας.*
* * * * ✝ * * * * = Κόλπος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Μαχητοῦ

556. *Λογοπαίγνιον*

Ποία εἶνε ἡ ἀνωτέρα, ἡ ὑψηλοτέρα, καὶ ἑπομένως ἡ πρώτη πόλις τῆς Ἑλλάδος;

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι

557. *Διπλῆ Ἀκροστιχὶς*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαιότατον Βασιλέα - γενάρχην, τὰ δὲ *τρία* γράμματα ἓν τῶν βασιλικῶν ἐμβλημάτων:

1, Μέρος δενδρόφυτον· 2, Τροφή· 3, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς· 4, Εἶδος ἀμάξης· 5, Μικρὸς λιμήν· 6, Πατρὶς μεγάλου φιλοσόφου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείρας Ἑλλάδος

558. *Φωνηεντόλιπον*

πς - μκρμθν - δν - γρντφν

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίκας Παντζῆ

559. *Γρῖφος*

```
μο μο μο        τρε            τρε
μο μο μο      τρε τρε        τρε   τρε
μο    μο      τρε   τρε      τρε   τρε
μο μο μο      τρε   τρε      τρε   τρε
μο μο μο      τρε   τρε      τρε   τρε
μο            τρε   τρε      τρε   τρε
μο    κα'     τρε   τρε      τρε
```

```
        1
    1       1
      μαθ'          τινὰ λίθοι ἄ!
    1       1
        1
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φθινοπωρινῆς Δύσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36

380. Ἡρακλῆς (Ἥρα, κλεὶς).—381. Πάρος-Πόρος-ὄρος.—382. Ὁ Ἕσπερος, ἡ ἑσπέρα.

383.
```
        Σ   Σ   Σ   Σ
      I   O   Ω   I
    N   Δ   N   N
  P   E   O   H   I   O   Y   E
O       P       M       T       Φ
          Ω       O       O       O
            N       Σ       Σ       Σ
```

384. Ρ Α Κ Η
Α Ι Α Σ
Κ Α Ν Α
Η Σ Α Υ

385-389. Διὰ τοῦ Σ: *Πόσος* (ἡ τόσος), *Σύμη*, *Μυσία*, *σοφός*, *σῖτος*.—390. *Οὐκ ἐπεθυμήσεις ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστί.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐναλλάξ.) — 391. ΑΕΤΟΣ (ΑἰγΑἰον, ΕὐτΕρπη, ἀσΤήρ, ΣαμΟυήλ, ΙάΣων.) — 392. Ψέγε μηδένα.- 393. *Μὴ ἐπιθύμει τ' ἄχρηστα καὶ ἀνωφελῆ.* (μὶ ἐπὶ θῆ μὶ τᾶ - χρηστὰ καὶ ἄνω φελί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κρητικοπούλα, δεχθῆτε, Σᾶς παρακαλῶ τὰ ἐγκάρδιά μου εὐχαριστήρια καὶ συγχαρητήρια. Δέχεσθε νὰ συνεχίσωμεν τὴν ἀλληλογραφίαν; — *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ.* *(Γ, 449)*

Ἀναχωροῦσα ἐκ Τριπόλεως, ἀποχαιρετῶ ἅπαντα τὸν ἐκεῖ Διαπλασιόκοσμον. *Γενναιόψυχος Ἑλληνίς.* *(Γ, 450)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 49ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 409.)

ΑΘΗΝΩΝ: Μεγάλη Ἑλλάς, Ἑλένη Δ. Κολοτούρου, Ταμτάμ—Τιμπτής, Ἄρης Χατζηϊωάνου, Θεοδώρα Κορσβέλλου, Κατίνα Δ. Χατζηπαναγιώτου, Νικ. Π. Καραγεωργόπουλος.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀθαν. Λ. Μαραγκός.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Μπαγδατόπουλος. Ἑλληνικὴ Θιότης.
ΘΑΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Γ. Μπερδανόπουλος
ΘΗΒΩΝ: Μελέτιος Ἀθ. Λιάκος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δοῦζ ντὲ Μπουγιών.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Νικητὴς τοῦ Μπιζανίου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ξενοφ. Ἀντ. Βυζᾶς.
ΚΩΝ[ΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία, Πελ. Ἰωαν. Καλαμάκης.
ΣΥΡΟΥ: Σπυρ. Ι. Κολοκούρης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Κορίνθου. ΞΕΝΟΦΩΝ ΑΝΤ. ΒΥΖΑΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὸ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεία Ἁγίων Θεοδώρων.*—2520